Lietas arhīva Nr. 1A-0041-18/9
ECLI:LV:RVPT:2018:0412.1A30004118.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Ignatjeva
2018.gada 12.aprīlī
izskatīja rakstveida procesā Rīgā, Abrenes ielā 3, /pers.A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 17.novembra lēmumu Nr.RPP-17-4611-ls, un

konstatēja:

2017.gada 13.oktobrī Rīgas pašvaldības policijas Vidzemes pārvaldes vecākais inspektors Rihards Labans sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu Nr. 512331720 par to, ka 2017.gada 13.oktobrī plkst.20:27 transportlīdzeklis Audi A4, ar valsts reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, bija novietots stāvēšanai Mežciema ielā 6, Rīgā uz gājēju ietves, kur tas aizliegts. Neievērojot Ceļu satiksmes noteikumu (turpmāk – CSN) 121.9. pantā noteiktās prasības, tādējādi pārkāpjot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{10}panta ceturtās daļas 5.punktu.

Ar Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 17.novembra lēmumu Nr. RPP-17-4611-ls tika nolemts atstāt negrozītu Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 13.oktobra protokolu-lēmumu Nr. 512331720.

Rīgas pašvaldības policija 2017.gada 17.novembra lēmumā Nr.RPP-17-4611-ls (turpmāk – Lēmums) norāda, ka no CSN 2.18.apakšpunkta secināms, ka ietvi no brauktuves nodala pēc tās funkcionālās nozīmes, proti, ietve ir paredzēta gājēju kustībai. Ceļu satiksmes noteikumi noteic ietves kā ceļa daļas konkrētu platumu, bet gan noteic, ka tā piekļaujas brauktuvei vai ir atdalīta no tās. CSN neparedz ceļa zīmi "ietve', līdz ar to brauktuve no ietves netiek nodalīta ar ceļa zīmēm, bet jau attiecīgā ceļa posma izbūves procesā, izbūvējot ietvi augstāk nekā ceļa braucamo daļu, vai arī citādāk nodalot to no ceļa brauktuves.

Tas apstāklis, ka ar transportlīdzekli ir iespējams uzbraukt uz attiecīgās vietas, šķērsojot bortakmeni, proti, ir iespējams pārbraukt pāri bortakmenim, nepadara šo vietu par tādu, kas paredzēta transportlīdzekļu kustībai. Līdz ar to nav izšķirošas nozīmes arī tam, cik augsts ir paaugstinājuma un cik plata un kādas kofigurācijas ietve ir, jo tas nemaina vietas funkcionālo dabu, proti, tā paredzēta gājējiem.

Stāvēšanai dzīvojamā zonā ir paredzēti stingrāki noteikumi, nekā to paredz CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas. Ja dzīvojamajā zonā konstatēts tāds apstāšanās un stāvēšanās noteikumu pārākums, kas regulēts kādā 11.sadaļas punktā, atbildība par šīs normas pārkāpšanu netiek izslēgta tikai tādēļ, ka noteiktās prasības.

Tādējādi daudzdzīvokļu namu pagalmos, kuros ir spēkā dzīvojamām zonām paredzētie ceļu satiksmi regulējošie noteikumi, automašīnas vadītājam ir jāievēro arī citi CSN minētie apstāšanās un stāvēšanas noteikumi, t.i., konkrētā gadījumā arī CSN 121.9.apakšpunkta noteikumi.

Tiesu praksē līdzīgos gadījumos ir atzīsts, ka situācijā, kas vadītājs nolēmis novietot transportlīdzekli stāvēšanai konkrētā vietā, vadītājam vispirms ir jāpārliecinās par ceļu stāvēšanai konkrētā vietā. Jebkuram transportlīdzekļa vadītājam novietojot stāvēšanai savu transportlīdzekli, neatkarīgi no savas rīcības motīviem, ir pienākums pārliecināties par transportlīdzekļu stāvēšanas režīmu konkrētajā ceļa posmā.

Pamatojoties uz LAPK 287.panta pirmās daļas 1.punktu, RPP priekšnieks J.Lūkass nolēma Amatpersonas Lēmumu atstāt negrozītu, bet iesniedzējas sūdzību noraidīt.

2017.gada 13.decembrī Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā saņemta /pers. A/ (turpmāk – sūdzības iesniedzēja) sūdzība par Lēmumu, kurā sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu atcelt RPP priekšnieka J.Lūkasa lēmumu.

Sūdzības papildinājumos norādīts, ka nav pareizi piemērots CSN 11.sadaļas "Apstāšanās un stāvēšanas" normas, jo transportlīdzeklis Audi A4, ar valsts reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, atradās daudzdzīvokļu mājas pagalmā un netraucēja gājēju vai citu transportlīdzekļu kustību, kā tas ir norādīts CSN 13.sadaļā "ceļu satiksme dzīvojamās zonās" 141.punktā, kas paredz, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.

Sūdzības iesniedzēja lūdz tiesu ņemt vērā, ka teritorija, ko izmanto automašīnu novietošanai, tai skaitā arī viņa, atrodas vienā līmenī ar ietvi, un ir atdalīta no braukšanas daļas, līdz ar to tā nav paredzēta automašīnu braukšanai. Līdz ar to automašīnu vadītāji, kas izmanto šo teritoriju automašīnu novietošanai, stāv uz ietves.

2018.gada 5.aprīlī tiesā saņemti Rīgas pašvaldības policijas paskaidrojumi, kuros norādīts, ka iestāde nepiekrīt sūdzības iesniedzējas tiesību normu interpretācijai un norāda, ka CSN ir regulēti vispārējie un speciālie apstāšanās un stāvēšanas noteikumi, un 141.punkts nav speciālā tiesību norma attiecībā pret CSN 121.9.apakšpunktu. Abas šīs normas ir iekļautas CSN un ir vienāda juridiskā spēka tiesību normas, kas nevar izslēgt viena otru. CSN 141.punktā ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, kas noteiktas CSN 121.9.apakšpunktā, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums.

Iestāde atsaucas uz Rīgas apgabaltiesas spriedumiem, kurā norādīts, ka ņemot vērā CSN 13.nodaļā noteikto dzīvojamās zonas būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, kas noteiktas CSN 11. nodaļā, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Tādējādi dzīvojamās zonās ir jāievēro gan vispārīgie CSN 11.nodaļā noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus arī CSN 13.nodaļā noteiktais.

Ņemot vērā minēto iestāde lūdz tiesu noraidīt /pers. A/ sūdzību par Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 17.novembra lēmumu nr. RPP-17-4611-ls.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{6} panta noteikumiem 2018.gada 15.janvārī Rīgas pašvaldības policijai nosūtīta sūdzības iesniedzēja sūdzības kopija,

kā arī paziņojums lietas dalībniekiem, izskaidrojot Latvijas APK 289.^{6} panta ceturto daļu, ka lietas dalībnieki var iesniegt paskaidrojumus, pieteikt noraidījumu, lūgt izskatīt lietu tiesas sēdē, kā arī iesniegt citus ar lietas izskatīšanu saistītus pieteikumus vai lūgumus līdz 2018.gada 4.aprīlim, vienlaikus paziņojot lietas dalībniekiem, pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{6} panta pirmo daļu, par lietas izskatīšanu rakstveida procesā 2018.gada 12.aprīlī.

Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu tiesas sēdē, kā arī tiesa neuzskatīja par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{6} panta pirmo daļu, tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

Tiesa, pārbaudījusi un izvērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka /pers. A/ sūdzība ir noraidāma, bet Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 17.novembra lēmums Nr.RPP-17-4611-ls atstājams negrozīts, pamatojoties uz sekojošiem motīviem.

LAPK 272.pants noteic, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

LAPK 9.pants noteic, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

LAPK 149.^{10} panta ceturtās daļas 5.punkts nosaka, ka par stāvēšanu uz ietvēm vietās, kur tas ir aizliegts – uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit euro apmērā.

Sūdzības iesniedzēja lūdz atcelt Lēmumu, pamatojoties uz CSN 13.sadaļā 141.punktā norādīto, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu.

Tiesa konstatē, ka lietā ir iegūti pierādījumi, ar kuriem pamatots pārsūdzētais Lēmums un pamatojoties uz kuriem iestāde secinājusi, ka sūdzības iesniedzēja ir izdarījusi LAPK 149.^{10}panta ceturtās daļas 5.punktā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

LAPK 289.^{13}panta trešā daļa nosaka, ka ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Ņemot vērā LAPK 289.^{13} panta trešo daļu, tiesa pilnībā pievienojas Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 17.novembra Lēmuma Nr.RPP-17-4611-ls motivācijai.

Tiesa atzīst, ka Lēmumā pilnīgi un vispusīgi izvērtēti visi lietā esošie pierādījumi, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši LAPK prasībām.

Pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi iestādes lēmuma pamatojumu kopsakarā ar sūdzības iesniedzēja sniegtajiem paskaidrojumiem un sūdzībā ietvertiem argumentiem, tiesa atzīst, ka iestādes konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi.

LAPK 243.panta ceturtā daļa nosaka, ka, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Tiesa atzīst, ka lietā nav iegūti nekādi pierādījumi, kas pierādītu citus apstākļus, nekā tas ir norādīts 2017.gada 13.oktobra administratīvā pārkāpuma protokolā Nr. 512331720.

Attiecībā uz sūdzībā norādīto apstākli, ka ir piemērojams CSN 13.sadaļā 141.punktā norādītais, ka transportlīdzekļu stāvēšana dzīvojamās zonās atļauta tikai speciāli paredzētās stāvvietās. Ja tādu stāvvietu nav vai ja tās ir aizņemtas, transportlīdzekļu stāvēšana atļauta tikai vietās, kur tas netraucē gājēju pārvietošanos vai citu transportlīdzekļu braukšanu, tiesa atsaucas uz Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas spriedumu, kurā norādīts, ka ņemot vērā CSN 13.nodaļā noteikto dzīvojamās zonas būtību, dzīvojamās zonas pagalmos ietvertais īpašais regulējums ir atzīstams par papildus nosacījumu vispārīgām apstāšanās un stāvēšanas prasībām, kas noteiktas CSN 11.nodaļā, nevis kā vispārīgo prasību izslēdzošs nosacījums. Tādējādi dzīvojamās zonās ir jāievēro gan vispārīgie CSN 11.noteiktie stāvēšanas un apstāšanās noteikumi, gan papildus arī CSN 13.nodaļā noteiktais. Normatīvajos aktos noteiktā attāluma ievērošana, novietojot stāvēšanai transportlīdzekļus (tai skaitā stāvēšanai dzīvojamās zonās un daudzdzīvokļu namu pagalmos), ir svarīga un būtiska, jo gadījumos, kad tiek apdraudēta cilvēku drošība, veselība vai pat dzīvība, operatīvajiem transportlīdzekļiem, piemēram, ugunsdzēsējiem, medicīniskajai palīdzībai, neparedzētās ārkārtas situācijās nepieciešams netraucēti virzīties tiem garām. (*skat. Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2017.gada 8.maija spriedumu lietā Nr.130063316*).

Bez tam no lietā esošajiem fotoattēliem ir nepārprotami redzams, ka sūdzības iesniedzējas transportlīdzeklis Audi A4, ar valsts reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, tika novietots uz gājēju ietves, kur tas aizliegts, līdz ar to traucējot gājēju kustību.

Līdz ar to tiesa secina, ka lietā ir pietiekami pierādījumi, ka /pers. A/ novietojot transportlīdzekli protokolā-lēmumā Nr.512331720 norādītajā laikā un vietā, ir pārkāpusi Ceļu satiksmes noteikumu 121.9.apakšpunkta prasības.

Tiesa atzīst, ka iestāde ir veikusi vispusīgu, pilnīgu un objektīvu izpēti par lietas apstākļiem to kopumā un savstarpējā sakarībā un atzinusi, ka iesniedzējas darbībās konstatējams LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 6.punkta pārkāpums. Savukārt iesniedzējas sūdzībā norādītos argumentus, kas arī tika izvērtēti iestādes Lēmumā, vērtē kā sniegtus nolūkā iesniedzējai izvairīties no administratīvās atbildības un soda.

Tiesa saskaņā ar LAPK 289.^{13} trešo daļu, pilnībā pievienojoties Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 17.novembra Lēmumā Nr.RPP-17-4611-ls norādītajai motivācijai, atzīst, ka izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams, kā dēļ sūdzība atzīstama par nepamatotu un ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243., 244., 288., 289.^{6}, 289.^{12}, 289.^{13} pantu, tiesa

nosprieda:

noraidīt /pers. A/, personas kods /personas kods/, sūdzību un **atstāt negrozītu** Rīgas pašvaldības policijas 2017.gada 17.novembra lēmumu Nr.RPP-17-4611-ls.

Administratīvās lietas materiālus atgriezt Rīgas pašvaldības policijai.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) darba dienu laikā no nolēmuma pieejamības dienas tiesas kancelejā Rīgas apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2018.gada 12.aprīlī.

Tiesnese

A.Ignatjeva